

taksterne er det sikre, det, vi først maa belave os paa. Om denne Forhøjelse er en Skat eller ej, er et Spørgsmaal af rent teoretisk Interesse. For Publikum er det ganske ligegyldigt, om man køber sine Billetter til en Pris, der er 25 pCt. højere end den gamle, eller man køber dem til samme Pris som før og saa faar en Tillægsafgift hæftet paa til et Beløb af 25 pCt. af Prisen, saaledes som det, saa vidt jeg husker, i sin Tid var Tilfældet i Italien. Det kommer ud paa ét. Om Takstforhøjelsen end ikke rent teoretisk kan kaldes en Skat, virker den dog i Praksis ganske som en indirekte Skat. Det er en Forholdsregel, som ikke blot direkte vil ramme Publikum, men ogsaa indirekte vil komme til at genere Handelen og Omsætningen og Næringslivet i det hele, ikke mindst, hvis Forholdet, hvad der ikke klart er fremgaaet, bliver, at Forhøjelsen ikke alene skal gælde Persontakster, men ogsaa Godstakster. Det er sikkert en højst uheldig Periode netop nu at iværksætte en betydelig Takstforhøjelse i, da den økonomiske Depression er saa alvorlig, og hele Næringslivets Stilling er saa ugunstig, som den i Øjeblikket er. Det undrede mig derfor i høj Grad at høre det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), som jo ynder at optræde som særlig Repræsentant for Byerhvervene, gøre sig til en saa varm og saa begejstret Talsmand for Taksternes Forhøjelse, en Forhøjelse, der dog vil være overordentlig uheldig for Byerhvervene, baade for Industri og Handel.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds gjorde gældende, at naar Statsbanerne nu ikke give et tilstrækkeligt Overskud til at forrente deres Kapital, er det Skatteyderne, der i sidste Instans komme til at betale for dem, der rejse paa Jernbanerne. Det ærede Medlem mente, at de rejsende burde betale for sig selv saaledes, at Statskassen, Skatteyderne, slap for denne Byrde. Forøgelsen af Jernbanetaksterne vilde altsaa efter hans Fremstilling slet ikke sige, at Skattebyrden blev yderligere forøget, det kunde tværtimod opfattes ganske modsat. Jeg tror nu, det ærede Medlems Betragtning er ganske falsk. Hvis man vil udsondre de enkelte Banestrekninger hver for sig, vil det utvivlsomt vise sig, at det Udbytte, de give, er højst forskelligt. I det store Gennemsnit — selvfølgelig med Undtagelser — vil det vise sig, hvorledes de stærkt trafikerede Baner i de tæt befolkede Egne af Landet give anstændigt Udbytte, medens det omvendt er fra Banerne i de svagest befolkede

Egne, at Deficitet kommer. Og hvis det er Tilfældet, er den Byrde, Skatteyderne bære, ikke noget Bidrag i al Almindelighed til dem, som benytte sig af Jernbanerne, men derimod til den økonomiske Ophjælpning, som Jernbanerne medføre i de fattigere Dele af Landet. Det er ogsaa en Opgave, som naturligt tilfalder Staten, for private Selskaber kan jo Forholdet stille sig noget anderledes, men for Statens Vedkommende tror jeg, det ikke kan opfattes saaledes, at de Penge, som her anvendes, ere spildte, de kunne i Øjeblikket staa som et Tab for os, men ville i det lange Løb sikkert bringe Gevinst derved, at de fremme Næringslivet og forøge Velstanden og derved Skatteevnen i de paagældende Egne. Man kan kun beklage, at Jernbaneskylden saa sent er traadt ud i Livet og i saa ringe Omfang, som Tilfældet er. Herigennem vilde man have haft en langt rationellere Maade for Staten at faa Dækning af sine Udgifter paa end ved en Forøgelse af Jernbanetaksterne.

Men forholder det sig, som jeg formoder, det gør, vil det sige, at hvis man ved Takstforhøjelsen skulde bringe de rejsende til at betale for sig selv og vælte Byrden bort fra Statskassen, vilde den eneste rationelle Maade være den, at paa de Strækninger, som ikke betale sig, skal der indtræde Forhøjelse, og omvendt skulde ingen Forhøjelse indtræde paa de andre Baner. Men at tilvejebringe en Balance ved en almindelig Takstforhøjelse over hele Linien vil betyde, at de rejsende og de godsekspederende Folk, der benytte Banestrekninger, som betale sig, komme til at betale for dem, som benytte sig af Banerne i de Egne, hvor Banerne ikke betale sig. Vil man tage Gennemsnitsforholdet, vil det betyde, at Øboere og Østjyder komme til at betale for Vestjyder, hvilket vil være en Uretfærdighed, og i alt Fald er det højst ejendommeligt at høre et Medlem, som i den Grad ynder at fremstille sig som Byrepræsentant, gøre sig til Talsmand for dette.

Den højtærede Finansminister erklærede ogsaa, at nye Skatter vilde han foreløbig ikke gaa med til, han ansaa det heller ikke for nødvendigt foreløbig. Altsaa, de Sirenerøster, som have lydt fra Højres Side, var han i alt Fald foreløbig ikke tilbøjelig til at laane Gehør. Det har naturligvis for os Socialdemokrater været en Glæde at høre disse Udtalelser, ligesom det var os en Glæde at høre de Udtalelser, hvormed den højtærede Minister i yderst bestemte Udtryk og med saa overmaade gode Argumenter tog Afstand fra de pro-